

utænkligt, at vi kunne faae, mulig hornert og filistrens Regjering — vi have havt saadanne før her i Landet, og der er ingen som helst Umulighed for, at vi kunne faae dem igjen. Der blev af Ordføreren anført, at andre Lande — jeg erindrer navnlig Sverige — havde Bestemmelser, som paalagde Boghandlere og i det Hele taget Alle, som udbredte Skrifter, Ansvar for disses mulige Utugtighed. Ja, jeg kjender ganske vist ikke den svenske eller den tydske Bresselov, eller hvilken det nu er; men det er jeg temmelig sikker paa, at haves der saadanne Bestemmelser, bruges de ikke der, hvor der er en liberal Opfattelse i Landet, og bruges saadanne Bestemmelser, ja, saa er det, fordi Opfattelsen ikke er liberal, og i saa Fald kan jeg ikke se, at det er ønskeligt at den Slags Bestemmelser blive brugte.

Med Hensyn til Ændringerne til § 3 udtalte Ordføreren, og den høitærede Justitsminister tiltraadte det, at det, som vi Forslagsstillere tilsigtede, var at forvinge den Bestyttelse, som den nuværende Straffelov giver mod Sædelighedsforseelser. Dette maa jeg dog modstige. At den nuværende Straffelov giver en meget stærk Bestyttelse mod uterligt Forhold, synes jeg er ganske i sin Orden. Jeg ser ikke, der er den ringeste Betænkelse ved at sætte Folk, der virkelig gjøre sig skyldige i, hvad man efter dansk Sprogbrug falder „uterligt Forhold“, paa Bånd og Brød og gjøre det til en Minimumsstraf. En anden Sag er det, at der gives ved Siden af virkelige uterlige Forhold usømmelige eller, om den ærede Justitsminister hellere vil, uanstændige Ord — jeg finder ikke, det er saa smukt et Lovudtryk — og uanstændige Forhold, som vi ikke uden at vide stærkt paa Lovens Mening kan henføre til Uterlighed, og som alligevel fordrer en Bestyttelse, men ganske vist ikke saa stærk en Bestyttelse, som den mod Uterlighed. Lad mig tage et Exempel: En ung Mand tager en fremmed ung Pige om Livet, se, det kan man umuligt betegne som uterligt Forhold; men ganske vist er det et usømmeligt Forhold; han har ikke Lov til det uden hendes Villie. At straffe en saadan ringe Forseelse som at tage en Pige om Livet eller om det skulde være, stjaele et Kys fra hende, vilde dog være høist urimeligt, det vil sige, at straffe det som et uterligt Forhold med Straf af Bånd og Brød. Hvis det virkelig kunde føres hen under „uterligt Forhold“, tror jeg i alt Fald, at Domstolene meget vilde betænke sig paa at straffe en saa ringe Forseelse med en saa grov Straf som Bånd og Brød Straffen. Det er det, vi have ment og tilsigtet ved, at der for den Slags

mindre Forseelser, som ganske vist indeholder en Krænkelser af den kvindelige Blufærdighed, skal kunne dikteres i Henhold til Loven og i Overensstemmelse med Loven en Straf, som ikke staar i et rent Misforhold til Forseelsens Bestaafenhed. Vi tro, at man ved at indføre denne Paragraf i Loven vil tilvejebringe en Bestyttelse for Kvindernes og Børnenes Blufærdighed, som den nuværende Straffelov ikke giver dem. Der er jo rigtignok blevet udtalt, at det at tale om „Børn“ er et for ubestemt Begreb: Er det Børn under 15 Aar eller er det Børn over 15 Aar? Jeg tror nu, at Domstolene i ethvert Tilfælde nok ville komme ud af at bedømme, hvorvidt det er Børn, der ere blevne insulterede paa den Maade, og hvorvidt deres Blufærdighed er bleven krænket eller ikke. Der blev ogsaa sagt, at usømmelig Tale var et for ubestemt Begreb; „uanstændige Ord“ var et mere bestemt Begreb, det betegnede, at det skulde være Nitringer, som vare usædelige. Jeg tror, at Bestytkeligheden ved „usømmelig Tale“, det Udtryk, som vi Forslagsstillere have valgt, falder bort, naar man lægger Mærke til, at det staar i Forbindelse med, at det er Kvinders og Børns Blufærdighed, der skal krænkes, idet det derved er tilstrækkelig betegnet, hvad det er for en Art af usømmelig Tale eller Udsærd, som dette Lovforslag vil til Dels. Med disse Ord skal jeg tillade mig atter at anbefale disse Ændringsforslag til det høie Things velvillige Betragtelse.

Justitsministeren (Mellermann):

Jeg ønsker blot at bemærke, at det — og det var den største Del af den ærede Forslagsstillers (Bloms) Foredrag — som angik Sortimentshoghandlerne, var en Kamp, der blev ført mod Modstandere, som slet ikke var tilstede. Det, som den ærede Forslagsstiller med saa levende Farver udmalte, var Noget, der kun kunde passe, hvis der ubetinget paa hvilede Sortimentshoghandlerne Ansvar for Indholdet af Bøgerne, men som aldeles ikke passer, saaledes som Lovforslaget nu ved 2den Behandling er affattet, idet nemlig Ansvar kun kan paalægges dem, naar Skriftets Indhold er eller burde være dem bekendt. Med denne korte Bemærkning falder jo Alt det, som den ærede Taler saa vidtløftig udbillede paa dette Punkt. Dernæst vil jeg blot gjøre den almindelige Bemærkning, at naar jeg forrige Gang antydede, at man maatte stole paa en forstandig Brug haade af Dommer og Anklagemyndigheden ved denne Lov som ved alle andre, saa er det Noget, som den ærede Forslagsstiller ganske urigtigt satte i Forbindelse med det særlige her foreliggende Lovforslag. Alkivat, det